

ΑΠΟ ΤΑ "ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ,, ΤΟΥ ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ (*)

22

Καγιαμ τί κάθεσαι και κλαίς για τ' άμαρτήματά σου;
 Και τόση πιά βαρυθυμιά τί σ' ώφελεί, στοχάσου;
 Μιά και τὸ Ἔλεος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι για τοὺς δικαίους
 Παρὰ για τοὺς άμαρτωλούς, γιατί τὰ βογγητά σου;

23

Ἄν εἶτανε στὸ χέρι μου, δὲ θάθελα νὰ γεννηθῶ.
 Τὰ βήματα μου ἂν ὠρίζα, σὰν ποῦ νὰ πάω; ποῦ νὰ σταθῶ;
 Καλλίτερα δὲ θάτανε στὸν κόσμο αὐτὸν τὸ μάταιο,
 Μηδὲ ναρχόμουνα ποτὲ μηδὲ νὰ φύγω. . . . και νὰ ζῶ!

24

Κάποια χαρὰ σ' αὐτὴ τῆ γῆ τώρα γλυκοχαράζει,
 Ποῦ κάθε ζωντανὴ καρδιά στὴν ἔρημο κυττάζει.
 Κάθε κλαρί, λὲς τοῦ Μωϋσῆ, πὼς τ' ἄσπρο χέρι δείχνει
 Κι' ἀπ' τὴν ἀνάσα τοῦ Ἰησοῦ ὁ ἀγέρας εὐωδιάζει.

25

Ὅσο κι' ἂν εἶς' ἐσὺ τρανὸς τὸν πλαγιανὸ λυπήσου,
 Ποτὲ κανένας νὰ μὴ δῆ κακὸ ἀπὸ τὴν ὀργή σου.
 Ὑπόφερε μονάχος σου κ' ἔτσι δὲ θὰ μποροῦνε
~~ἄλλοι~~ ἄλλοι τὸ θῦμα ἐσένε (οἱ φίλοι και οἱ ἐχθροί σου.
 νὰ ἴναι)
 26

Τὸ Ραμαζάνι ἐτέλειωσε, κι' ἀρχίζουν οἱ γιορτάδες,
 Μέρες χαρᾶς μαζί με τοὺς καλοὺς παραμυθάδες
 Κι' αὐτοὺς ποὺ φέρνουν τὸ κρασί ἐμπόροι τῶν ὄνειρων . . .
 Ἐμπρός, ὅσοι νηστεύατε κρασί νὰ πιήτε ὀκάδες!

27

Λίγους στὸν κόσμο πίστευε φίλους ἀγαπητούς σου
 Και βγαίνει μόνο κάποτες ἔξω ἀπ' τοὺς στοχασμούς σου
 Και κείνον ποὺ τὸ χέρι του θαρρεῖς γερὸ ἀπακοῦμι
 Ἐξέταξέ τονε καλά και πάντα ἔχε τὸ νοῦ σου.

28

Αὐτὸς ὁ θόλος τ' οὐρανοῦ για τὸ χαμὸ τῶν δυὸ μας
 Σημάδι βάνει τίς ψυχὲς τίς καθαρὲς τῶν δυὸ μας.
 Κάτσε στὴ γλὴ, ἀγάπη μου, γιατί ὕστερ' ἀπὸ λίγο
 Θὰ μεγαλώσ' ἡ γλὴ αὐτὴ με τὴ σποδιά τῶν δυὸ μας.

29

Ὅσων νερὸ τοῦ ποταμοῦ κι' ἀγέρας τῆς ἐρήμου
 Κάθε νέα μέρα χάνεται ἀπὸ τὴν ὑπαρξή μου . . .
 Μὰ για δυὸ μέρες μοναχὰ δὲ νοιάστηκα ποτὲ μου . . .
 Για κείνηνε ποὺ πέρασε και για τὴν αὐρινή μου.

ΚΩΣΤΑΣ ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ

(*) Συνέχεια σελίδας 336 (ἀριθ. 572 — 1915) τοῦ «Νουμά».